

■ Kamandar Eyvazlı

QALDI

Yaşadım ağılman, getdim yolumnan,
Axırda bu ciğir, iz mənə qaldı.
Qismətim olmadı uca zirvələr,
Çəməniz, çiçəksiz düz mənə qaldı.

Gələn bir ayrıldı, gedən bir ayrı,
Nəyim var bir belə itkidən ayrı,
Ayrıldım amansız sevgidən ayrı,
Sinəmi yandıran köz mənə qaldı.

İllər ay Kamandar, səni də sıxdı,
Gör kimi qaldırdı, gör kimi yıxdı,
Seçib bəyəndiyim əlimdən çıxdı,
Yazıb yaratdığım söz mənə qaldı.

KÖRPÜNÜN ÜSTÜ

Bolluğu varsa da, şenniyyə yoxdu,
Görürəm az deyil günah bizdə də.
Kimisə gözləyir kəndimiz yaman,
Nəsə də çatışmır məhləməzdə də.

Get-gəllər azalıb körpünün üstədən,
Buranın nə gözəl keçmişə vardı.
Qocalar danışar, uşaqlar susar?

Hər axşam bir belə yığnaq olardı.

O payız gec endik yaylaqdan bir az,
Danışır qonşumuz olub-qalandan,
“Ay oğul, mən deyim, sən də götür yaz,
Bir adam qalmasın bu siyahıdan: -

...Havalar soyuqdu, üzümüz qışa,
Otmu çalınardı belə vədə də?
Ən çətin vaxtımda hayıma yetdi,
Allah rəhmət etsin əmin Əhmədə.

Odun da gətirdik ortaqlı hələ,
Dadıma çatırdı nə ki, sağ idi.
Yerişi-duruşu təmkinli, ağır,
İşə girişəndə od-ocaq idi.

Pis də keçinmədik o ili dağda,
Dəyəmiz qonşuydu Təhlə Əsgərə,
Bayram da gəlmişdi bir neçə günlük,
İndi gedəmmirəm tək, o yerlərə...

Təpədən-dırnağa nur idi atan,
Yamanlıq gəlməzdi heç vaxt əlindən,
Hər ili binəyə yığışanda biz,
Bayram yada düşür, ağılayıram mən.

O payız deyirdim bayaq mən sənə,
Rüzgar əsdirirdi sərt küləyini,
Qayıdıb gələnnən bircə ay sonra,
Torpağa tapşırırdıq Tat Hüseyni.

Əvvəllər adamlar biri-birini,
Səhər soraqlayar, axşam axtarar,
Kimin nə dərdi var danışmaq üçün,
Körpünün üstünə yığışardılar...

Gəl indi bu qədər cavan içində,
Baban Hümbət kimi bir igid göstər,

Bizdən qabaqlarda yaşayıb, oğul,
Qeyrətdi kişilər, addı kişilər.

Bir də, olacağa çərəmi var ki?
Nə qədər yaşamaq dünya işidir.
Sizin aranızda olan soyuqluq,
Qınama, məni də yaman üşüdür.

Belədi neyləyək, gərdişi-dövrən,
Hər vaxtın öz hökmü öz qüdrəti var,
Dağ-binə dövrüydü, t minirdilər,
Maşın nolan şeydi, tanımazdılar.

İndisə hər qapı nə qədər, oğul,
Hər evin yerində bir saray bitib,
Dünyamız bolluqdu, amma ortada,
Xətir-hörmət itib, ar-urvat itib.

Yaman günlər idi ötən o günlər,
Hər axşam bir evdə yığnaq olardı.
Get-gəllər azalıb körpünün üstədən,
Buranın nə gözəl keçmişə vardı...

HƏYATIMDASAN

Xəyalın alıbdı əlimnən məni,
Hər yerdə, hər zaman sən yadımdasan.
Unuda bilmirəm neyləyim səni,
Yurdumda, yuvamda, öz adımdasan.

Gizlin görüşləri xatırlayıram,
Vaxtı hesablayıb, günü sayıram.
Adına gələndə pıçıldayıram,
Mənim hər şeirimdə, bayatımdasan.

Atdın Kamandarı bilə-bilə sən,
Bəlkə qayıdasan, bəlkə gələsən?
Deyirəm, bax bircə onu biləsən,
Ömrümdə - günümdə, həyatımdasan.